

på halvdelen af verdensmarkedet i øjeblikket. Over 20.000 familier i det her land får deres indkomst fra vindmølleindustrien. Eksportværdien nærmer sig 30 mia. kr. Hvordan tror man man kan sælge vindmøller, hvis ministeren og regeringen bekæmper udbygning af vedvarende energi og der ikke bliver opstillet en eneste mølle i Danmark? Hvordan tror man man kan gøre det?

Alle analytikere, der har udtalt sig i anledning af den fusion, som jeg tror er klog, mellem NEG Micon og Vestas, har haft det samme synspunkt, at industrien er presset. Noget af det første, den nuværende regering gjorde, var at aflyse tre vindmølleparker til havs. Det, vi oplever i øjeblikket, er at give slip på alt, hvad der var værdifuldt i den danske energipolitik.

Vedrørende L 50 er det rigtigt, at det er en lille sag, men aftaler om mindre sager er lige så forpligtende som aftaler om store sager. Det er ikke nogen principielt lige gyldig sag, for udnyttelsen af energiressourcerne, så man både producerer strøm og varme, betyder en besparelse alt andet lige på 38 pct. Det er både økonomisk og miljømæssigt fornuftigt. Derfor har vi igennem årene fremmet udbygningen af industriel kraft-varme. Den vil regeringen nu sætte i stå, og det gør man med en bemærkning om, at det her ikke står i selve aftaleteksten, men at det står i bemærkningerne til lovforslaget. Enhver, der har arbejdet med politik herinde, ved, at når man indgår en aftale om en lov, så er det ikke kun den aftaletekst, man har, så er det lovbestemmelserne og bemærkningerne til lovbestemmelserne. Sådan er det.

Kl. 9.15

Som det også er fremgået af udvalgsarbejdet, har i hvert fald De Konservative i et markant eksempel flere gange påberåbt sig lovbe- mærkninger og sagt, at den tidligere regering var forpligtet af en indgået aftale. Hvis ministeren er interesseret, er jeg sikker på, at hr. Ole Stavad kan gennemgå sagen i detaljer. Det Konservative Folkeparti påberåbte sig bemærkningerne, og vi bøjede os.

Hvorfor kan jeg sige det med så stor sikkerhed? Jo, før denne aftale blev indgået, stillede Venstre og Det Konservative Folkeparti den ene gang efter den anden ændringsforslag til besparelser på finansloven. Man ville spare tilskudene til industrielle kraft-varme-anlæg væk, men efter at aftalen var indgået, var der ikke mere nogen spareforslag af den art.

Hvem indgik jeg aftalen med? Det var med hr. Thor Pedersen, som nu er finansminister, og mon ikke hr. Thor Pedersen, som dengang var ordfører, havde fortsat med at stille de besparelsesforslag, hvis han ikke havde været bundet af denne aftale? Selvfølgelig havde han gjort det.

Jeg synes, det er uheldigt, at fire ud af seks partier mener, at man skal forhandle videre, indtil man har fundet en aftalemæssig løsning, men bare fordi to andre partier har et flertal sammen med Dansk Folkeparti, siger de: Ingen forhandlinger her. Vi har vores flertal. Vi har vores fortolkninger. Vi kører bare sagen igennem.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, og jeg synes ikke, det er nogen undskyldning, at det ikke drejer sig om en stor sag. Det, der engang var små sager for os, kan jo godt være store sager for de mennesker, de berører, og i relation til principperne er det i hvert fald bestemt ikke nogen lige gyldig sag.

Formanden:

Hr. Martin Lidegaard. Er det for en kort bemærkning eller som ordfører? Som ordfører, ja. Værsgo.

Martin Lidegaard (RV):

L 50 er ikke nogen stor sag, når man kigger på, hvor mange kroner det handler om, og når man tænker på, hvad vi ellers har at gøre med i energisektoren i øjeblikket. Det er en sag, hvor vi har støttet Socialdemokratiet ud fra den opfattelse, at der er tale om forligsstof, og når jeg tager ordet her, er det, fordi vi – som hr. Svend Auken har været inde på – står over for nogle ret dramatiske ændringer i dansk energipolitik, både når det gælder strukturen i energisektoren, forsyningsikkerheden og klimapolitikken. Tingene er vævet ind i hinanden, de er yderst komplicerede, og vi skylder det danske folk og sektoren, at der bliver en bred konsensus om dem.

Derfor står vi i de kommende måneder over for at skulle igennem nogle af de vanskeligste forhandlinger, vi vel nogen sinde har haft på området. Alle disse ting skal kobles til hinanden: decentrale kraft-varme-værker, salg af selskaber, klimapolitik osv., og på den baggrund synes jeg, det er utrolig ærgerligt, at vi ikke kan tage hele området, inklusive det der ligger i L 50, og starte med, at vi som udgangspunkt er enige om, at vi i hvert fald skal være enige, hvis vi skal kunne lave noget.

Det er klart, at alle parter skal bøje sig mod hinanden, for der er ikke brug for polarisering af